

HARLEQUIN®

Ajalooline romaan

*Daan
& rishik
hõigegea*

Esimene raamat

*B*RONWYN
SCOTT

BRONWYN SCOTT
A LADY RISKS ALL
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Nikki Poppen
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03271214
ISBN 978-9949-25-525-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Piljard on midagi sama inglispärast kui hobuste võiduajamine. On viiteid, et 17. sajandiks polnud Inglismaal enam ühtegi küla, mis poleks hoobelnud vähemalt ühe piljardilauaga rahvamajas või kõrtsis. Järgnevalt mõni huvitav fakt Greeri ja Mercedese loo kohta.

Moodsa piljardi tinglikuks algusajaks võib pidada 1838. aastat.

John Thurston on tõepoolest elanud ning põgusalt esindatud meie looski. 1799. aastal asutas ta Londonis Thurstoni maja ning uuendas piljardilauda, lisades sellele servakummid ja võttes kasutusele soojenduspannid, et kummid oleksid painduvad, samuti asendas ta puust laua kivist valmistatuga (u 1826). Greeri Kreeka piljardilaua lugu põhineb tõestisündinud lool.

1838. aastat peetakse ka tänapäevase piljardi mängureeglite algusajaks. Esimest korda mainis neid mängukorraldaja Hoyle seoses „Prantsuse mänguga“ 1845. aastal, kui reegleid muudeti. 1857. aastal jõudis piljard ka Ameerikasse.

Samuti peaksin ära märkima Allen Lockharti. Tema tege-laskuju põhineb 19. sajandi piljarditšempionil Edwin Kentfieldil.

Loodan, et naudite esimest osa minu „Sündsusetute daamide“ sarjast. Olge valmis ka Elise Suttoni looks „Daam söandab“.

PÜHENDUS

Pühendan selle raamatu oma isale, kes
muudkui päris, millal „see piljardiraamat“
ilmub. Siin see lõpuks on, suure
armastusega.

ESIMENE PEATÜKK

Brighton, 1837. aasta märts

POLE midagi erutavamad kui mees, kes oskab oma kiid käsitseda. Mercedes Lockhart heitis teise pilgu läbi piiluaugu, tundes, kuidas teda läbistavad ühtaegu nii erutus kui ka ärevus. Kuulujutud pidasid paika, see mees oskas tõepoolest paugutada.

Väljaspool piljardisaali oleks võinud arvata, nagu oleks jutt käinud kahurist. Kuid helikindlas piilutoas võis naine vaid vaadata ja mõtiskleda selle üle, miks see mees tema isa klubis on.

„Ma tahan, et kohtuksid kellegagi.“ Lause kajas Mercedese peas juba sajandat korda. Kui üks isa midagi sellist oma tütrele ütles, võis see tähendada vaid üht: kosilane. Kuid teised isad polnud nagu piljardihiid Allen Lockhart. Tema tõi koju pigem kalliskividega kaunistatud kii kui kosilase. Vahest selle tõttu tema kutse Mercedesest üllataski. „Tule klubisse, ma tahan, et sa kedagi näeksid,“ oli isa öelnud. Mercedes ei julgenud keelduda. Nii ta siin nüüd oli, salajases toas, pilk piiluaugul, tutvudes kolmanda laua mängijaga.

Tegemist oli mehega, keda naine oleks märganud ka isapoolse tähelepanu juhtimiseta. Suurem osa naisi oleks. Mees oli tugeva kehaehitusega, tal olid laiad õlad ja kitsad puusad, seda polnud võimalik märkamata jätta, sest ta oli

mängu ajaks mantli seljast heitnud. Tol hetkel oli ta kummargil ning sihtis kiiga järgmist lööki, tema siluett vihjas saledale vöökohale ja trimmis tagumikule, lihaselised reied pingul helepruunide põlvpükste all.

Mercedese pilk rändas mehe üleskääritud valgete varrukate alt paistvatele tugevatele päevitunud käsivartele ning peentele sõrmedele, mille vahel kii kergelt ja osavalt libises.

Mees ajas end sirgu ning pööras näoga Mercedese poole, võttes vastu õnnitlusi. Ta lükkas tagasi silme ette vajunud blondi juuksesalgu. Mercedes nägi põgusalt tema tähelepanu äratavaid siniseid silmi, nende tumedat safiirsinist värvi, mis juba eemalt pilku köitis. Mees oli õnnitlusi vastu võttes enesekindel, kuid mitte ülbe. Polnud kahtlustki, et ta valitses kiid suurema vaevata, mängis veenvalt, kuid sirgjooneliselt, avalöökö kooskõlas uue piljardimängustiiliga, mis nüüd populaarsust võitma oli hakanud.

Kuid Mercedes märkas kohe, et mehe mängustiil polnud peensusteni lihvitud. See oli mõisteta. Niisuguste oskustega mees ei pidanud selliseid peensusi ilmselt vajalikuks. Seda aga saanuks parandada. Mercedes peatus. Miks? Miks ta peaks tahtma seda meest edasi arendada? Kas selle pärast isa tema arvamust kuulda tahtiski? Mida legendaarne Lockhart sellest nägusast piljardimängijast tahtis? Mercedes tundis taas ärevust. Kas see mees on tema kosilane? Isa soosik?

Mercedesele ei meeldinud kumbki mõte. Tal polnud mingit kavatsust abielluda, ehkki oli teadlik isa soovist anda ta tiitliga mehele. See oleks olnud viimane lihv tema enda vaevaga teenitud hiilgusele – Allen Lockharti tütar abielus aadlikuga! Kuid Mercedesel olid teised plaanid ning kosilane ja soosik nende hulka ei kuulunud.

Ta astus piiluaugu juurest sammu tagasi ning kritseldas lühikese kirja isale, kes piljardisaalis istus. Isa ei pidanud salaja piiluma ning see mõte pahandas Mercedest veidi. See polnud alati nii olnud: piiluaukudest vaatamine ja enda varjamine. Kunagi oli võinud ka tema saalis vabalt liikuda. Ent siis oli ta suureks kasvanud ja nagu minevikusündmused näidanud olid, polnud ühtäkki enam viisakas ega mõistetav, et ta Lockharti piljardiklubi saalides viibib, ükskõik kui elegantse paiga või andeka mängijaga ka tegemist polnud. Meestele ei meeldinud naisterahvalt pähe saada. Seega oli lõppenud ka Mercedese avalik mängukarjäär. Praeguseks.

Selle tõttu ei meeldinud talle mõte isa soosikust. Kui keegi üldse oleks pidanud selleks saama, siis tema. Ta oli oma oskusi isa kõrval lihvinud. Näidanud piljardis annet, oli isa õpetanud teda professionaali kombel mängima. Mercedes oli ära õppinud tema saladused ning arendanud oma oskusi, kuni oli võrdne parimatega. Siis aga oli ta saanud 17-aastaseks ja tema vabadust kärbiti – osalt ühiskonna, osalt tema enda kangekaelsusest juhitud teo tõttu.

See oli nagu needus, et ta ei tohtinud näidata, milles hea on – ei, mitte lihtsalt hea, vaid lausa suurepärane. Nüüd harjutas ta omapäi, üksinda koduseinte vahel, ning ootas, valmis end esimese võimaluse korral tõestama.

Mercedes voltis kirjakese kokku ja saatis selle oma isale. Ta vaatas veel viimast korda piiluauku ning kui mees viimast kuuli auku löi, tekkis tal üks mõte. Vahest see mees ongi tema võimalus. Varasem erutus hakkas taas maad võtma. Ta oli viis aastat oodanud, olnud valmis igaks võimaluseks. Selle aja jooksul polnud ta kordagi arvanud, et võimalus võiks saabuda nägusa inglase näol – selliseid oli tal omajagu olnud. Ent kui isa sellele mehele rakendust leiab, siis vahest võiks temagi seda teha.

Pea hoogu, manitses end naine. Hea mängija hindab alati riske ning siin oli see täiesti olemas. Kui isa kavatseb mehest oma soosiku teha ja Mercedes teda selles aitab, siis võib ta end üldse välja arvata. Ta peab ettevaatlik olema. Teisest küljest aga oleks see võimalus isale näidata, milleks ta ise võimeline on, nii et too ei saaks tema talenti enam eirata.

See oli julgustükk, mis võis ta maapakku saata või kõrgustesse tõsta, kuid ta oli oma isa tütar – mängur, kes teadis riske ja reegleid, kuid otsustas sellegipoolest mängida.

EDUKAD mängurid tunnistavad üldiselt, et õnn peitub kolmes asjas: reeglid, panused ja õigel ajal mängu lõpetamine. Keegi ei teadnud seda paremini kui Inglise piljardilegend Allen Lockhart. Ta ei suutnud meenutada, millal panused polnud kõrged olnud – kui mängus oli maine, siis olid need alati kõrged. Mis aga puutus mängu lõpetamisse, siis isegi kui selleks oli õige aeg, ei teadnud Allen sellest midagi ning selle tõttu ei pakkunud ka tavapärase brändi joomine kaua-aegse sõbra ja partneri Kendall Carlisle'iga talle tol rõõmutul märtsipärastlõunal harjumuspärast rahuldust.

Tavaliselt oli see osa päevast tema lemmik. Siis võis ta ühte klubi tugitoolidest vajuda ning oma valdusi nautida. *Oma valdusi*. Carlisle haldas seda kohta, kuid selle rajamiseks oli kasutatud Lockharti piljardiraha.

Tema vastas istuv Carlisle ei märganud mehe rahutut pilku ning rüüpas brändit, ohates rahulolevalt. „See on elu, Allen. Pole paha kahe noore teenripoisi kohta.“

Allen naeratas vastuseks. See oli kallid mälestus. Nad olid kahekesi aastaid Bathis šillingite eest rikaste härrade ees koogutanud. Nad olid vaadanud ja õppinud ning lõ-

puks oma väikese impeeriumi rajanud. Nüüd oli *nemad* rikkad härrad. Nüüd juhatasid *nemad* piljarditube, mitte küll Bathis, vaid hoopis tulutoovamas Brightonis. Nad teenisid rohkem kui šillingeid. 47-aastaselt võis Allen Lockhart uhkust tunda, et oli piljardireeglid oma nigela alguse kasuks tööle pannud.

Kaminatule kõrval istudes võis ta kuulda vaikset elevantiluust kuulide klõbinat rohelisel kalevil, pärastlõunaste piljardimängude helisid selja taga asuvates ruumides. Õhtul on klubi täis ohvitseri ja härrasmehi, toad raha peale mängimisest valju kära täis.

Allen tundis, kuidas ta käsi eesolevate mängude ootusest tõmbles. Ta ei mänginud avalikkuse ees enam kuigi sageli, et oma mainet mitte rikkuda ja end haavatavaks muuta. Legend ei võinud sageli pähe saada, ilma et tema puutumatus illusioon saaks rikutud. Kuid tahe oli endine. Piljard oli tal veres. Ta oli ju ikkagi legendaarne Allen Lockhart. Selle klubi oli ta oma kuulsuse peale ehitanud. Inimesed tulid süia mängima, ent ka teda vaatama. Ainult hästi mängimisest ei piisanud, pakkuda tuli ka meelelahutust.

Ta teadis, milline mõju on ühel õiges kohas öeldud sõnal või näpunäitel. Peadpööriv oli mõelda, et inimesed võivad Londonis kuude kaupa ühest tema lausest rääkida. „Lockhart ütleb, et kuuli tuleb lüüa küljelt.“ Või: „Lockhart soovib Aafrika elevantiluust kuule.“ Kuid viimasel ajal oli see vaibunud. Tema aga oli käraga harjunud olnud. Nüüd oli ta rahutu.

Toas valitseva vaikuse katkestas tugev avalööök. Allen vaevu teadvustas seda, heites põgusa pilgu kolmanda laua poole, kus mängis üks noor ohvitser, enne kui pöördus Kendall poole. „Ma loodan, et sa tuled homme poole.“